

Drago Diklic

Igra Zivota

Ti putujes sa mnom
u istome vlaku
zivoti su nasi
k'o kule u zraku

Al' sudbina tako
odlucila nije
ja putujem dalje
ti silazis prije

A rijeci se gube
u vrevi perona
i dolaze ljudi
sto uvijek se ljube

Kad putujes s nekim
od svjetla do mraka
daljine se cine
k'o par koraka

Otici ces mirno
iz moga zivota
i mahnut' jos jednom
na vratima vlaka

I ostat' ces sama
na stanici tuge
jer sreće su kratke
a postaje duge